

rummes i de traditioner, der ligger inden for de sædvanlige medicinske fakulteter? Kunne det ikke tænkes, at det er det, der er grunden til, at et enigt udvalg er kommet med den indstilling?

Kim Mouritsen (V):

Jeg er som de foregående talere af den overbevisning, at vi i det danske samfund har behov for at få en uddannelse i forebyggelse inden for sundhedssektoren. Både for det danske samfund og for den enkelte borger vil dette være et positivt tiltag. På længere sigt kan en sådan uddannelse være med til at skabe besparelser i sundhedssektoren, og for den enkelte dansker kan den være med til at mindske lidelser og sygdom. Dermed vil den være en gevinst både for samfundet generelt og for det enkelte individ specifikt.

Tanken om en dansk MPH-uddannelse har vi efterhånden diskuteret flere gange. Ved førstebehandlingen af et beslutningsforslag tilbage i marts 1991 fremførte Venstre argumenter for, hvorfor vi fandt det betænkeligt at kaste os ud i en sådan uddannelse. De betænkeligheder, vi havde, var specielt ud fra økonomiske betragtninger og efterspørgselsbetragtninger, og det var betænkeligheder i forhold til en eventuel konkurrence med den fællesnordiske uddannelse.

Det er også baggrunden for, at vi ønskede tanker om en dansk MPH-uddannelse bedre belyst. Vi indvilligede derfor i at få lavet en betænkning, som bl.a. skulle belyse vores forhold. Resultatet, betænkning nr. 1280, som tidligere har været omtalt, foreligger nu.

I den påpeges for det første, at der er behov for en dansk uddannelse i folkesundhed, for det andet viser de økonomiske beregninger, at uddannelsen økonomisk vil komme til at ligge på linje med andre uddannelser inden for sundhedssektoren, og for det tredje siger betænkningen, at en dansk uddannelse ikke vil komme til at konkurrere med den fællesnordiske uddannelse. Da dette var vores væsentligste betænkeligheder under behandlingen i 1991, ser vi derfor ikke noget til hinder for at gå ind i arbejdet i forbindelse med planlægningen af en ny uddannelse.

Så vidt jeg kan forstå af den fremsendte korrespondance, er retningslinjerne for uddannelsen allerede udarbejdet. I forhold til dem har vi i Venstre dog stadig nogle kommentarer, som jeg gerne vil fremføre.

Det er for det første, at vi i Venstre har betænkeligheder i forhold til det praktisk mulige i at etablere et samarbejde mellem tre universiteter, når det drejer sig om så lille en uddannelse, som der jo rent faktisk er tale om. Såfremt det kunne lade sig gøre, ser vi det som det mest hensigtsmæssige kun at placere uddannelsen ét sted.

Vi vil selvfølgelig acceptere den løsning, som universiteterne selv finder er den bedst tænkelige, også såfremt dette måtte betyde en placering til steder, men jeg vil dog godt understrege, at jeg helst så, at uddannelsen kun var placeret ét sted – ud fra den betragtning, at det ikke vil være hensigtsmæssigt af hensyn til forskning og miljø, at en så lille uddannelse bliver spredt over flere institutioner.

Dette medfører endvidere overvejelser om, hvad der egentlig er tænkt med hensyn til uddannelsens størrelse. I den forbindelse vil jeg derfor gerne spørge ministeren, om det er 24 eller det er 48 studerende, der her er tale om. I betænkningen anbefales der 24 heltidsstuderende på årsbasis, men som jeg ser det, kommer der meget forskellige signaler med hensyn til uddannelsens størrelse. Hvis uddannelsen skal oprettes på to universiteter, hvor mange studerende drejer det sig så om? Er det 24-30, ministeren her taler om, eller er det det dobbelte?

At der er så stor forvirring i forhold til uddannelsens størrelse, kan godt få mig til at blive en smule betænkelig. For når det påpeges, at antallet af studerende på ét eller to uddannelsessteder skal bestemmes af efterspørgslen, bliver jeg nødt til at spørge, hvilken efterspørgsel der her er tale om. Skal efterspørgslen styres af dem, der søger uddannelsen, eller af dem, der aftager de uddannede?

Vi mener, at det må være indlysende, at det er dem, der skal aftage de nye MPH'ere, der skal indikere, hvad efterspørgslen i realiteten er. For mig at se kan det kun være naturligt, at det er dem, der aftager de uddannede, der har mulighed for at vurdere efterspørgslen.

Der er i amterne i Danmark behov for nogle, der er uddannet i forebyggelse. Hovedparten af alle andre ansatte inden for sundhedssektoren er uddannet i helbredelse, så derfor er behovet til stede – ingen tvivl om det. Jeg må dog understrege, at min umiddelbare holdning til behovet er maksimalt 2-3 MPH'ere i hvert amt, så derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, hvor i samfundet det ellers er, man ønsker at placere MPH'erne.